

pandemonium

LAUREN OLIVER

Traducere din limba engleză

DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

ACUM

Eu și Alex stăm întinși pe o pătură, în curtea din spate, pe strada Brokks, la nr. 37. Copacii par mai mari și mai întunecoși ca de obicei. Frunzele sunt aproape negre și atât de dese, încât cerul aproape că nu se vede.

– Probabil că nu a fost cea mai bună zi pentru picnic, zice Alex, și tocmai atunci îmi dau seama că așa e, desigur, nu am mâncat nimic din ce am adus.

La capătul păturii e un coș plin cu fructe pe jumătate stricate, invadate de furnici negre.

– De ce nu?

Ne uităm la coroana de frunze de deasupra noastră, groasă ca un zid.

– Pentru că ninge, râde Alex.

Și, din nou, îmi dau seama că are dreptate: ninge. Fulgi mari, de culoarea cenușii, plutesc în jurul nostru. E și foarte frig. Respirația mea formează aburi și mă lipesc de el, încercând să mă încălzesc.

– Dă-mi brațul, zic, dar Alex nu răspunde.

Încerc să mă mișc, în spațiul dintre brațul și pieptul lui, dar trupul îi e rigid și rămâne nemișcat.

– Alex. Haide, mi-e frig.
– Mi-e frig, repetă el, iar buzele abia i se mișcă, vinete și crăpate.

Se uită la frunze fără să clipească.

– Uită-te la mine, îi zic, dar nu își întoarce capul, nu clipește, nu se mișcă deloc.

Simt o pornire isterică ce crește în mine, o voce țipă *nu e bine, nu e bine, nu e bine*, mă ridic și îmi pun mâna pe pieptul lui: e rece ca gheața.

– Alex, zic încet, apoi țip: Alex!

– Lena Morgan Jones!

Brusc, mă dezmeticesc și aud niște chicoteli.

Doamna Fierstein, profesoară de științe la clasa a doisprezecea, la Liceul de fete Quincy Edwards, din Brooklyn, Zona 5, Districtul 17, se încruntă la mine. Săptămâna aceasta, e a treia oară când adorm la ora ei.

– Din moment ce Crearea Ordinii Naturale ți se pare atât de obositoare, ce zici de o plimbare până la cabinetul directorului, să te trezești?

– Nu! strig mai tare decât vreau și stârnesc un nou val de chicoteli din partea celorlalte fete din clasă.

Sunt înscrisă la Edwards de când am venit din vacanța de iarnă – ceva mai mult de două luni – și deja am fost etichetată drept Ciudata Numărul Unu. Oamenii mă evită de parcă aş avea vreo boală, de parcă aş avea Boala.

Dacă ar ști.

– Asta e ultima avertizare, domnișoară Jones, îmi zice doamna Fierstein. Înțelegeți?

– Nu se va mai întâmpla, o asigur și mă străduiesc să par ascultătoare și spășită.

Încerc să alung amintirea coșmarului meu, gândurile la Alex, gândurile la Hana și la fosta mea școală, să le alung, să le alung, cum m-a învățat Raven. Vechea mea viață nu mai există. Doamna Fierstein îmi aruncă o ultimă privire – una menită să mă intimideze, probabil – și se întoarce la tablă, la discursul ei despre energia divină a electronilor.

Vechea Lena ar fi fost îngrozită de o profesoară ca doamna Fierstein. E bătrână și rea și arată ca o corcitură între o broască și un pitbull. E unul dintre acei oameni care fac vindecarea să pară redundantă – e imposibil să-ți imaginezi că ar fi capabilă de dragoste, chiar și fără ca ea să fie interzisă.

Dar și vechea Lena e moartă.

Am îngropat-o.

Am lăsat-o dincolo de gard, în spatele unui zid de fum și flăcări.

ATUNCI

La început, e foc. Foc în picioarele mele și în plămâni; foc prin fiecare celulă a corpului meu. Așa renasc, în durere: ies din căldura sufocantă și din întuneric. Îmi croiesc drum printr-un spațiu întunecat, umed, plin de sunete și de mirosuri ciudate. Alerg, iar când nu mai pot mă poticnesc, iar când nu mai pot face nici asta, mă târăsc, centimetru cu centimetru, îmi bag degetele în pământ, ca un vierme care alunecă pe suprafața năpădită de buruieni a acestei noi sălbăticii.

Și sângerez.

Când îmi dau seama că sunt rănită, habar n-am cât de departe am ajuns în Sălbăticie și cât de mult m-am afundat în pădure. Cel puțin un agent de patrulare trebuie să mă fi nimerit când am sărit gardul. Un glonț m-a atins în lateral, chiar sub zona subrațului, iar tricoul meu e îmbibat de sânge. Totuși, sunt norocoasă. Rana e superficială, dar vederea sângelui, a pielii julite, face ca totul să fie real: acest loc nou, această vegetație masivă, monstruoasă, care e peste tot, ceea ce s-a întâmplat, ceea ce am lăsat în urmă.

Ceea ce mi-a fost luat.

Nu am nimic în stomac, dar vomit. Tușesc în gol și scuipe bilă, pe niște frunze lucioase. Deasupra se aude ciripit de păsări. Un animal venit să adulmece se întoarce repede în desiș.

Gândește, gândește. Alex. Imaginează-ți ce ar face Alex. Alex e aici, e chiar aici. Crede.

Îmi dau jos tricoul, rup partea de jos și leg zona curată în jurul pieptului, astfel încât să preseze pe rană și să ajute la oprirea sângerării. Habar nu am unde sunt sau unde mă duc. Singurul meu gând e să nu mă opresc, să continui să merg, înainte, tot înainte, departe de garduri și de câini și de arme și...

Alex.

Nu, Alex e aici. Trebuie să crezi.

Pas cu pas, lupta cu spinii, cu albinele, cu țânțarii; cu crengile mari și dese; nori de țânțari care dau târcoale. La un moment dat, ajung la un râu: sunt atât de slăbită, încât aproape că sunt luată de curent. Noapte, ploaie, frig: sunt cuibărită între rădăcinile unui stejar enorm, iar în jurul meu se aud nevăzute animale, care gâfâie și mârâie în beznă. Sunt prea speriată să dorm; dacă adorm, o să mor.

Nu renasc dintr-odată. Noua Lena.

Pas cu pas... iar apoi centimetru cu centimetru.

Mă târăsc, ghemuită în praf, cu gura plină de gustul de fum.

Cu unghiile, ca un vierme.

Așa vine ea pe lume, noua Lena.

Când nu mai pot să înaintez nici măcar un milimetru, îmi pun capul pe pământ și aștept să mor. Sunt prea obosită să îmi fie frică. Deasupra mea e întunecimea, la fel și în jur, iar zgomotele pădurii sunt o simfonie care mă îndeamnă să plec din această lume. Deja sunt la înmormântarea mea.

Sunt coborâtă într-un spațiu îngust, întunecos, e și mătușa Carol acolo, și Hana, și mama, și sora mea, chiar și tatăl meu de mult timp decedat. Cu toții privesc cum trupul meu coboară în mormânt. Și cântă.

Sunt într-un tunel întunecos, plin cu ceață, și nu mi-e frică.

Alex mă așteaptă în capătul celălalt; Alex stă acolo și zâmbește, în lumina soarelui. Alex întinde brațele spre mine și strigă...

Hei. Hei.

Trezește-te.

– Hei. Trezește-te. Haide, haide, haide.

Vocea mă scoate din tunel și, pentru o clipă, sunt îngrozitor de dezamăgită când deschid ochii și nu îl văd pe Alex, ci niște fețe serioase și necunoscute. Nu pot gândi; lumea e fracturată. Păr negru, un nas ascuțit, ochi verzi... bucăți dintr-un puzzle pe care nu îl înțeleg.

– Haide, așa, rămâi cu mine. Bram, unde naiba e apa aia?

O mână sub gâtul meu, apoi, brusc, salvarea. O senzație de gheață și lichidul care alunecă: apa îmi umple gura, gâtul, îmi curge pe bărbie, spală praful, gustul de foc. Întâi tușesc, mă înec, aproape că plâng. Apoi, înghit, înghit, în timp ce mâna rămâne sub gâtul meu, iar vocea continuă să-mi șoptească încurajări.

– Așa. Bea cât vrei. Așa. Acum ești în siguranță.

Păr negru și lung. O femeie. Ba nu, o fată, o fată cu o gură subțire și strânsă, cu riduri la colțurile ochilor și cu mâini aspre și mari, ca niște coșuri. Gândesc: *mulțumesc*. Gândesc: *mama*.

– Ești în siguranță acum. E bine. Ești bine.

Așa se nasc copiii, la urma urmei: cuibăriți în brațele cuiva, sugând, neajutorați.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Apoi, febra mă absoarbe din nou. Momentele mele conștiente sunt puține, iar amintirile, confuze. Mai multe mâini, mai multe voci; sunt ridicată; deasupra mea, un caleidoscop de verde și fractali pe cer. Apoi, mirosul de foc de tabără și ceva rece și ud pe pielea mea, fum și voci șoptite, o durere puternică, apoi gheață, ușurare. Moleșală în picioare. Printre ele, vise cum nu am mai avut vreodată. Pline de explozii și violență: vise despre piele care se topește și trupuri carbonizate.

Alex nu mai apare. S-a dus înaintea mea și a dispărut dincolo de tunel. De câte ori mă trezesc, ea e acolo, fata cu păr negru, care mă îndeamnă să beau apă sau îmi pune un prosop rece pe frunte. Măinile ei miros a fum și a cedru. Și, dincolo de toate, dincolo de ritmul trezirii și al somnului, dincolo de febră și de frisoane e cuvântul pe care ea îl repetă, iarăși și iarăși, astfel că își croiește drum în visele mele, începe să alunge o parte din întuneric, mă scoate din alunecare: *siguranță. Siguranță. Ești în siguranță acum.*

În cele din urmă, febra cedează, nu știu după cât timp, și alunec spre trezie, dusă de acel cuvânt blând, ușor, de parcă aș sta pe un val care mă duce la țarm.

Încă înainte să deschid ochii, aud farfurii lovindu-se unele de altele, simt miros de ceva prăjit și aud murmur de voci. Primul meu gând e că sunt acasă la mătușa Carol, care mă va chema la micul dejun, o dimineată ca oricare alta. Apoi, amintirile – zborul cu Alex, evadarea pripită, zilele și nopțile petrecute singură în... – mă izbesc și deschid ochii brusc, încercând să mă ridic. Trupul nu mă ascultă, totuși. Nu pot să-mi ridic decât capul; mă simt de parcă aș fi prinsă în piatră.

Fata cu păr negru, cea care trebuie să mă fi găsit și să mă fi adus aici – oriunde ar fi asta – stă într-un colț, lângă o chiuvetă mare. Se întoarce când aude că mă foiesc.

– Ușor, îmi zice.

Își scoate mâinile din chiuvetă, udă până la coate. Fața ei e serioasă, în alertă, ca a unui animal. Dinții îi sunt mici, prea mici pentru gura ei, și ușor îndoiți. Traversează încăperea și se ghemuiește lângă pat.

– Ai fost inconștientă o zi întreagă.

– Unde sunt?

Vocea mea e răgușită, abia mi-o recunosc.

– La bază.

Mă privește atentă.

– Cel puțin așa îi zicem noi.

– Nu, vreau să spun...

Mă străduiesc să pun laolaltă cele întâmplare după ce am sărit gardul. Tot ce îmi vine în minte e Alex.

– Adică, sunt în Sălbăticie?

O expresie – posibil de suspiciune – trece rapid peste fața ei.

– Suntem într-o zonă liberă, da, zice precaută, apoi se ridică și, fără o vorbă, se îndepărtează de pat și dispare printr-o deschizătură întunecată.

De undeva din clădire aud voci. Simt un impuls de teamă, mă întreb dacă am greșit pomenind de Sălbăticie, dacă sunt în siguranță cu acei oameni. Niciodată nu am auzit pe cineva să numească zona nelegiferată zonă liberă.

Dar nu. Oricine ar fi ei trebuie să fie de partea mea; m-au salvat, mă țin aici de zile întregi. Reușesc să mă ridic pe jumătate în poziția șezând și îmi rezem capul de peretele din piatră din spatele meu. Întreaga încăpere e din piatră: podele din piatră, pereți din piatră, pe care, din loc în loc, se vede

un strat subțire de mușgai negru, o chiuvetă demodată, din piatră, cu un robinet ruginit care, evident, nu mai funcționează de ani buni. Sunt întinsă pe un pat tare, îngust, acoperit cu pături jerpelite. Asta, pe lângă câteva găleți din tablă aflate în colț, sub defuncta chiuvetă, plus un scaun din lemn. E toată mobila de acolo. Nu sunt geamuri și nici becuri, doar două lanterne cu baterii, care umplu încăperea cu o lumină albăstruie slabă.

Pe un perete, o cruce mică din lemn, cu trupul unui bărbat suspendat pe mijlocul ei. Recunosc simbolul, este crucea unei vechi religii, de pe vremea dinaintea vindecării, dar nu îmi amintesc care dintre ele. Îmi amintesc brusc de o oră de istorie din anul întâi, ora doamnei Dernler, care ne privea din spatele ochelarilor ei imenși, lovind cu degetul cartea deschisă și zicând: „Vedeți? Vedeți? Aceste religii vechi sunt pătate de iubire. Emană *deliria*; sunt însângerate din cauza ei.“ Desigur, la vremea aceea, totul părea îngrozitor și adevărat.

Dragostea, cel mai rău lucru dintre toate lucrurile mortale.
Dragostea te ucide.

Alex.

Pe amândoi, atunci când o ai...

Alex.

Și când nu o ai.

Alex.

– Erai pe jumătate moartă, când te-am găsit, zice calmă fata cu păr negru, când intră din nou în încăpere.

Ține cu ambele mâini un castron din ceramică.

– Mai mult de jumătate. Nu credeam că o să rezisti. Dar m-am gândit că putem măcar să încercăm.

Mă privește cu îndoială, de parcă nu ar fi sigură că am meritat efortul, și pentru o clipă mă gândesc la verișoara

mea Jenny, la felul cum stătea cu mâinile în șolduri, scrutându-mă, și trebuie să strâng din ochi, să nu las amintirile să năvălească, valuri de imagini dintr-o viață care nu mai e.

– Mulțumesc.

Ridică din umeri, dar zice:

– Cu plăcere.

Și pare să fie sinceră. Trage scaunul din lemn lângă pat și se așază. Părul ei e lung și adunat deasupra urechii stângi. În spatele ei are semnul operației, o cicatrice triunghiulară, exact ca a lui Alex. Dar ea nu poate fi vindecată; e aici, de partea aceasta a gardului: o Invalidă.

Încerc să mă îndrept, dar sunt nevoită să mă las la loc, după numai câteva secunde, extenuată. Mă simt ca o păpușă pe jumătate revenită la viață. Inclusiv în spatele ochilor simt o durere puternică, iar când mă uit în jos văd că pielea mea încă e acoperită cu o rețea de tăieturi și zgârieturi, cu mușcături de insecte și cruste.

Castronul pe care îl ține fata e plin cu o supă aproape limpede, cu un pic de verdeață prin ea. O întinde spre mine, apoi ezită.

– Poți să o ții?

– Sigur că pot, zic mai agresiv decât intenționam.

Castronul e mai greu decât credeam. Abia pot să îl ridic până la gură, dar în cele din urmă reușesc. Îmi simt gâtul ca un șmirghel, când supa alunecă pe el, apoi o înghit grăbită pe toată.

– Încet, zice fata.

Dar nu mă pot opri. Brusc, foamea se cascadează în mine, neagră și insuportabilă. Îndată ce termin supa simt cu disperare că mai vreau, deși încep imediat să am crampe în stomac.

– Mai este?

– Imediat.

– Te rog.

Foamea e un șarpe; mă atacă din adâncul stomacului, mă mănâncă pe dinăuntru înspre afară. Oftează, se ridică și dispare prin deschizătura întunecată. Cred că aud un crescendo de voci pe hol, un sunet tot mai puternic. Apoi, deodată, liniște. Fata cu păr negru se întoarce cu un alt castron cu supă. Îl iau, iar ea se așază din nou și își trage genunchii la piept, ca un copil. Genunchii ei sunt osoși și maronii.

– Deci, pe unde ai trecut?

Când vede că ezit, îmi zice:

– E în regulă. Nu e nevoie să vorbești despre asta, dacă nu vrei.

– Nu, nu, nu e o problemă.

Sorb mai încet din castron și savurez gustul ciudat, ca de pământ: de parcă ar fi fost gătită cu pietre. Din câte știu, așa a și fost. Alex mi-a spus odată că Invalizii, cei care locuiesc în Sălbăticie, au învățat să se descurce doar cu câteva lucruri.

– Am venit din Portland.

Îndată, castronul se golește din nou, deși șarpele din stomacul meu e încă acolo.

– Unde suntem?

– La câțiva kilometri spre est de Rochester.

– Rochester, New Hampshire?

Zâmbește.

– Da. Probabil că ai mers pe jos. Cât timp ai umblat singură?

– Nu știu.

Îmi rezem capul de perete. Rochester, New Hampshire. Probabil că m-am învățat pe lângă granița de nord, rătăcind prin Sălbăticie: am ajuns la nouăzeci de kilometri sud-vest